

ETELÄ-VENÄJÄSTÄ

„Pravda“ lehdelle annettu haastattelu

Kansankomissaari Stalin, joka hiljattain palasi komennukselta, kertoi kirjeenvaihtajallemme vaikutelmistaan Etelärintaman tilanteesta.

ETELÄRINTAMAN TÄRKEYS

Etelärintaman tärkeydestä puhuu jo yksistään sen strateginen sijaintikin Dönin vastavallankumouksen ja astrakanilaisten, uralilaisten ja tshekkoslovakialaisten rosvojoukkojen välissä. Englantilaisen vaikutusalueen läheisyys (Enseli, Krasnovodsk) vain suurentaa tuota merkitystä. Etelä-Venäjän rikkaudet (vilja, nafta, hiili, karja, kala) jo sellaisenaan kiihdyttävät imperialististen rosvojen pohjatonta ruokahalua, jotka yrittävät reväistä Venäjästä irti tämän tärkeän kolkan. Sitä paitsi on epäilemätöntä, että kun syksy tulee ja samaralaisesta seikkailusta on tehty loppu, niin sotatoimien painopiste siirtyy etelään. Siitä muuten johtuukin se „kuumeinen“ työ, jota etelän vastavallankumoukselliset nykyään tekevät kyhäten kii-reesti kokoon uutta (aivan uutta!) „yleisvenäläistä

hallitusta“ tsaarin rengeistä — Shipovista, Sazonovista ja Lukomskista, yhdistäen Krasnovin, Denikinin ja Skoropadskin rosvojoukkoja yhdeksi armeijaksi, kutsuen avuksi Englantia j.n.e.

TSARITSYN ISKUN KESKEISENÄ KOHTEENA

Vihollisen voimakkaimman tulituksen kohteena on Tsaritsyn. Ja se on ymmärrettävää, sillä Tsaritsynin valtaaminen ja yhteyksien katkaiseminen etelään turvaisi vihollisten kaikkien tehtävien täyttämisen: se yhdistäisi Donin vastavallankumoukselliset Astrakanin ja Uralin kasakkasotajoukkojen huippukerrostensa kanssa ja loisi vastavallankumouksen yhtenäisen rintaman Donilta tshekkoslovakialaisiin saakka; se lujittaisi etelän ja Kaspien seudut sisäisten ja ulkomaisten vastavallankumouksellisten käsiin; se saattaisi Pohjois-Kaukaasian neuvostosotajoukot avuttomaan tilaan...

Tämä pääasiallisesti selittääkin sen itsepintaisuuden, jolla etelän valkokaartilaiset yrittävät vallata Tsaritsynin.

Krasnov antoi jo elokuussa päiväkäskyn: „On valttava Tsaritsyn“. Krasnovin rosvojoukot syöksyivät raivokkaasti rintamaamme vastaan ja yrittivät murtaa sen, mutta meidän Punainen Armeijamme löi ne takaisin ja ajoi Donin taakse.

Lokakuun alussa annettiin Tsaritsynin valtaamisesta uusi päiväkäsky. Tällä kertaa sen antoi jo Rostovin vastavallankumouksellinen kasakkakokous. Vihollinen keskitti vastaamme vähintään neljäkymmentä rykmenttiä, jotka oli koottu Donilta, Kievistä (Skoropadskin upseerirykmentit!) ja Kubanilta (Aleksejevin „vapaaehtoiset“!). Mutta Punaisen Armeijamme

rautaisella kädellä krasnovilaiset rosvojoukot lyötiin tälläkin kerralla takaisin, ja sen yhteydessä sotajoukonne piirittivät ja löivät hajalle kokonaisen joukon vihollisrykmenttejä, jotka jättivät sotasaaliiksemme tykkeitä, konekiväärejä ja kiväärejä. Kenraalien Mamontovin, Antonovin, Popovin, Tolkushkinin ja kokonaisen everstijoukon oli turvauduttava pakoon pelastuakseen.

MISSÄ ON ARMEIJAMME VOIMA?

Armeijamme menestysten selityksenä on ennen kaikkea sen tietoisuus ja kuri. Krasnovin sotamiehille on ominaista tavaton tylsyys ja kehittymättömyys, täydellinen irrallisuus muusta maailmasta. He eivät tiedä, minkä puolesta taistelevat. „Meitä käskettiin ja siksi meidän on pakko taistella“, sanovat he kuulustelussa jouduttuaan vangiksi.

Meidän puna-armeijalaisemme ei ole lainkaan sellainen. Hän nimittää itseään ylpeydellä vallankumous-soturiksi, hän tietää, että hän ei taistele kapitalistien liikevoittojen, vaan Venäjän vapautuksen puolesta, hän tietää sen ja menee avoimin katsein rohkeasti taisteluun. Puna-armeijalaisten keskuudessa on pyrkimys järjestykseen ja kuriin niin voimakas, että he usein itse rankaisevat „tottelemattomia“ ja riittämättömän kurinalaisia tovereitaan.

Yhtä tärkeä merkitys on sillä, että entisistä sotilasta, jotka ovat saaneet taistelukasteen monissa taisteluissa, on muodostunut punaisten upseerien kokonainen kantajoukko. Nämä punaiset upseerit ovat armeijamme perussementtiä, joka sementoi sen yhtenäiseksi kurinalaiseksi elimistöksi.

Mutta armeijan voima ei johdu vain sen omista ominaisuuksista. Armeija ei voi tulla toimeen pitempää aikaa ilman vankkaa selustaa. Vahvaa rintamaa varten on välttämätöntä, että armeija saisi selustalta säännöllisesti täydennystä, sotatarvikkeita ja muonaa. Tässä suhteessa on ollut suuri merkitys sillä seikalla, että selustassa on ilmaantunut kyvykkäitä ja taitavia hallintomiehiä, pääasiassa eturivin työläisten keskuudesta, jotka työskentelevät tunnollisesti ja väsymättä mobilisation ja huollon alalla. Voidaan sanoa varmuudella, että ilman tällaisia hallintomiehiä Tsaritsynia ei olisi voitu pelastaa.

Kaikki tämä tekee armeijamme mahtavaksi voimaksi, joka pystyy murskaamaan vihollisen kaikenlaisen vastarinnan.

Kaikki kehittyy siihen suuntaan, että etelässä on muodostumassa uusi kansainvälinen solmu. „Uuden“ „yleisvenäläisen hallituksen,“ ilmaantuminen Jekaterinodarissa Englannin käskyläisistä, kolmen vastavallankumouksellisen armeijan (Aleksejevin, Skoropadskin ja Krasnovin) yhdistyminen, jotka sotajoukkomme ovat jo kerran lyöneet Tsaritsynin edustalla, huhut Englannin otaksuttavasta asioihin puuttumisesta, Englannin harjoittama terekiläisten vastavallankumouksellisten huolto Enselistä ja Krasnovodskista — mikään tuosta ei ole satunnaista. Samarassa myttyynmennyt seikkailu yritetään nyt toistaa etelässä. Mutta niiltä tulee puuttumaan — ehdottomasti puuttumaan — se, jota ilman voitto on mahdoton, s.o. tulee puuttumaan armeija, joka uskoisi vastavallankumouksen likaiseen asiaan ja kykenisi taistelemaan loppuun asti. Yksi mahtava rynnistys on riittävä, jotta vastavallan-

kumouksellisten seikkailijoiden korttitalo luhistuu kasaan. Siitä on takeena armeijamme sankaruus, Krasnovin ja Aleksejevin „sotajoukkojen“ rappeutuminen, voimistuva kuohunta Ukrainassa, Neuvosto-Venäjän kasvava mahti ja lopuksi yhä voimistuva vallankumouksellinen liike Lännessä. Seikkailu etelässä päättyy samalla tavalla kuin se päättyi Samarassakin.

„Pravda“ № 235,
lokakuun 30 p:nä 1918